

kun henviser til, hvad Udvalgets ærede Ordfører har udtalt, og blot omtale en Ændring, som jeg har tilladt mig at stille under Nr. 17. Jeg vil benytte Lejligheden til at erindre om, at den Ordning, vi har nu — den er, som det er sagt fra flere Sider, fra 1903 —, er en kollegial Styrelse. Mindretallets Ordfører, det ærede 1ste Medlem for 10de Kreds (Ejsing), sagde jo, at naar vi gik bort fra den kollegiale Styrelse, var det ikke demokratisk. Nej, det er selvfølgelig et Nederlag, som vi, der den Gang stemte for den, har lidt. Om det er blevet et Nederlag, fordi Loven ikke har været saa heldigt affattet, som den skulde være, eller om det er et Nederlag, som Demokratiet lider, fordi det maaske ikke har været de rette Mænd, der er satte til at lede den nye Ordning, det skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Men sikkert er det, at man fra alle Sider, baade fra Regeringens Side og fra Statsbaneudvalgets af 1911's Side og fra Rigsdagsudvalgenes Side baade i Folketing og i Landsting, baade i Fjor og i Aar, har været enig om, at man maatte bort fra den kollegiale Styrelse. Vi fik altsaa i 1911 den Kommission nedsat, for at den skulde fremsætte et Forslag om en mere tidssvarende Ordning af Statsbanedriften, og man havde, hvis jeg ikke husker fejl, den Opfattelse og det Ønske navnlig fra Regeringens Side, at man skulde se at faa et Resultat ud af Forhandlingerne i denne Kommission saa hurtigt, at vi endogsaa i Samlingen 1911—12 kunde have faaet forelagt et Forslag, idet man var klar over, at Statsbanedriftens Ordning var uheldig, og at det kunde være ønskeligt, at Samarbejdet der var bedre. Der blev ogsaa under vort Arbejde i Statsbaneudvalget i 1911 fremsat det Ønske for Ministeriets Arbejde, som jeg tror i nogen Grad blev fulgt, at man vilde vente med at besætte Pladser, som man ikke var sikker paa, at man vilde faa Brug for, naar vi fik den nye Ordning. Jeg tror, at ærede Medlemmer deraf vil kunne forstaa, at der har været og er en Usikkerhed til Stede i hele Statsbaneledelsen, som koster baade Arbejde og Penge for den danske Statskasse, og at vi skulde se at faa et Resultat ud af dette Arbejde, saaledes at man over hele Jernbaneadministrationen kunde blive klar over Forholdene og vide, hvad man havde, for det ved man faktisk ikke i Øjeblikket, og det anser jeg for overordentlig uheldigt. Da der nu er hengaaet saa lang Tid, siden Statsbaneudvalget blev nedsat, nemlig i Juni Maaned 1911 og indtil nu, 1915,

uden at vi har faaet vedtaget nogen endelig Lov, og dette høje Tings Medlemmer med Hensyn til et af Hovedpunkterne staaer stærkt delt, har jeg tænkt mig Muligheden af, at man nu kunde optage de Bestemmelser, man fra alle Sider var enig om, og det er det, jeg har optaget i mit Ændringsforslag under Nr. 17. Vi er jo alle sammen enige om, at vi skal bort fra den kollegiale Styrelse. Det har jeg derfor foreslaaet i § 1. Ligeledes har jeg foreslaaet, at vi faar udnævnt en Generaldirektør, der bistaas af 4 Direktører. De kan godt faa et andet Navn; Navnet spiller for mig ingen Rølle. I § 3 foreslaas der: „De fornødne nærmere Bestemmelser om Statsbanernes Organisation fastsættes af Ministeren for offentlige Arbejder“. Jeg burde maaske sige til Udvalgets ærede Ordfører, at den Bestemmelse, som den ærede Ordfører mente savnedes, mener jeg staaer i § 3. Denne Paragraf er tilstrækkelig omfattende, tror jeg. Dernæst kommer § 4, som er i Overensstemmelse med den Paragraf, som er foreslaaet af hele Udvalget. Derefter kommer § 5, der siger: „Senest den 1. Januar 1917 fremsætter Ministeren for offentlige Arbejder Forslag til endelig Ordning af Statsbanernes Styrelse“. Naar jeg har stillet dette Ændringsforslag, er det, fordi jeg *nærede* eller rettere, undskyld jeg siger det, *nærere* nogen Ængstelse for, at ogsaa denne Samling skulde forløbe, uden at vi fik en Ordning for Statsbanedriften vedtaget. Hvis man indskrænker sig til at vedtage den Del af Forslaget, som alle er enige om, og man faar ansat en — der er brugt det Udtryk: „enevældig Generaldirektør“, og det er et Udtryk, som maaske nok er berettiget, saa havde man den Mand til at udarbejde et Forslag, som man altsaa kunde gøre Regning paa vilde blive forelagt af Ministeren og forhaabentlig blive vedtaget nogenlunde i sine Hovedtræk af den danske Rigsdag, og saa undgik man, hvad man ikke har undgaaet hidtil, at Statsbanernes øverste Ledelse sagde: Det har Rigsdagen vedtaget, det staaer i Loven, det kan vi virkelig ikke ændre, men det er ikke vor Skyld, det er Rigsdagens. Jeg vil for øvrigt gerne tilføje for mit Vedkommende, at jeg indrømmer — og det har jeg gjort mig til Tolk for tidligere i denne Sag —, at Rigsdagen noget med Hensyn til Statsbanernes Organisation, men snarest mere i Takstloven, vistnok er gaaet videre, end jeg har anset for heldigt. Naar vi altsaa nu fik udnævnt en Generaldirektør og han fik udarbejdet et Forslag,